

Divadelní Koječák

aneb Přelet nad Divadelním Koječákem...

...u čeho přeletí Divadelní Koječáci zítra:

11.00 / Divadelní studio Viktorka: KANDIDÁT

16.00 / Morkovští ochotníci: MARIE, DCERA KAJETÁNOVA

20.00 / Divadlo Dostavník Přerov: NENÍ CO SKRÝVAT

cca 22.00 hodin / DIVADELNÍ VEČÍREK S HARMONIKOU

DENÍČEK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

- Druhý den na Sokolovně proběhl v mírně živějším tempu než den první, večer se dokonce dostavilo více diváků. Bylo poznat, že se blíží víkend. Jestli to tak půjde dál, tak v sobotu se diváci do Sokolovny nevejdou a budeme muset zařídit promítání na plátno před Sokolovnou, kde tak vznikne divadelní autokino. A až bude plné i autokino, tak už opravdu budeme muset rozjet ten online přenos přes sociální sítě.

- Po vydání prvního čísla Koječáka se do redakce dostavil Vladimír Altán Mátl a požadoval na-

vrácení propisovacích tužek, které nám původně dovezl darem.

- Ve vestibulu se odpoledne náhle objevila vitrína se zákusky. Tuto vitrínu jsme bohužel nemohli dát do každoroční rubriky „Co je nového na Sokolovně“, kterou jsme vždy vyplňovali chybějící obsah. Tato vitrína totiž byla pouze zapůjčena i se zákusky ve výrobě Mlsná Hruška v obci Hruška. Nicméně zapůjčené zákusky v průběhu dne mizely jako pára nad hrncem, a tak doufáme, že budeme moci vrátit alespoň tu vitrínu.

- Stréca Milana napadla spásná myšlenka, že když už se několikátým rokem potýkáme s nedostatkem redaktorů a pořád chceme být tak moderní, tak jestli by Koječáka nemohla psát umělá inteligence. Prý je to stejně několikrát přebarvená blondýna, tak jako většina dosavadní redakce.

- Jarka Látalová z baru po přečtení prvního úvodu začala sledovat náš Instagram.

- Svača: „Milo, máš ve vestibulu porotce, prý jsi jim slíbil večeru.“ – Milan: „Ale ne před představením!“

- Volal Dušan Meduna s krátkým hovorem, jestli budeme chtít tu bečku piva. Řekli jsme, že ano, a hned jsme si pro ni i zajeli.

- Večer se Svača rozněžnila a vytáhla ze skříně celou krabici milostných dopisů od kamarádů z vojny. Bylo to docela na dlouho, ale nakonec jsme jeden dopis vybrali k publikaci. Snad se v tom Jura nepozná.

- Shodli jsme se, že vždy, když vidíme vytištěná čísla nového Koječáka, tak nevycházíme z údivu nad tím, že ten časopis opět vyšel.

MÍSTO NÁZORU DNE – VŠE NEJLEPŠÍ K MDŽ!

*Všem divačkám
a částečně i divákům
s nejasným pohlavím
přejeme všechno nejlepší k MDŽ!!*

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Trojlístek pohádek: O Budulínkovi, O Otesánkovi, Hrnečku, vař!

Soubor: Divadýlko Mrak

Autoři: na motivy pohádek Yvonna Kršková a Jan Prokeš

Režie: Josef Melena

Veselá pohádka, plná nečekaných i očekávaných zvratů, dramatické situace, zjemněné notnou dávkou humoru, a to celé spleteno známými písničkami od táboráků a vše propleteno psanými i nepsanými zákony chování lidí v přírodě a k přírodě. Propojení činohry, využití polomasek a použití osmnácti loutek nejrůznějších druhů, špetka strachu a leg-race, to vše ve stylu country – neobvyklé spojení, které nic neubírá na poetice české pohádkové klasiky, ani stylu hry Divadýlka Mrak.

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Yvonna Kršková

Hrajete v Kojetíně poprvé?

Ne, určitě ne. My jsme sem jezdili docela pravidelně a teď počítám, že jsme tady zhruba potřetí na vaší krásné přehlídce.

Jak se vám dnes hrálo?

Úžasné. My se sem vždycky těšíme, protože je tady taková krásná přátelská atmosféra. A

děti jsou úžasné a šly s představením. A paní pořadatelky jsou taky báječné, prostě je to Morava, je tady hezky.

Míváte před představením trému?

Ono je to těžké. Kdysi dávno Helena Růžičková, když jsem se jí na to ptala, tak mi řkala: „No, už jsi viděla někdy soustružníka, aby měl trému před soustruhem?“ Ale je pravda, že když hrajeme premiéry nebo ta první představení, tak to je tréma a je tam samozřejmě pokora vůči diváku.

Byl váš dětský sen hrát v divadle?

Víte, že ani nevím? Ale co vím, je, že maminka milovala v televizní Broučky a já jsem je hrozně neměla ráda. A potom se to zlomilo, asi když mi bylo 14 nebo 15 a viděla jsem první představení divadla Drak Hradec Králové. Tam dělali alternativu, kdy se loutky střídaly se živákama, a to se mi moc líbilo. A tenkrát jsem si řekla, že bych to chtěla dělat.

Která z pohádek se vám hraje nejlépe?

Všechny jsou krásné a líbí se mi, protože máme autorské pohádky. Takže nic, co by se nám nelíbilo, bychom rozhodně divákovi nepředkládali.

Je něco, co byste chtěla vzkázat ostatním divadelním souborům?

Určitě to, že všem přeju hodně štěstí při hraní, všem držím palce.

Josef Melena

Jak se vám dneska hrálo? Výborně, Kojetín nás baví.

A co říkáte na publikum? Bez chyby, za jedna, skvěle.

Míváte před představením trému?

No, když se to představení dlouho nehraje nebo když se hraje premiéra, tak tréma je, ale jinak ne.

Byl váš dětský sen hrát v divadle?

Mě babička vzala na loutkové divadlo asi v pěti letech, kde vyskočil kašpárek a děti křičely: „Pozor, kašpárku, za tebou je čert!“ Já jsem dostal psotník a nikdo mě do divadla nedostal, až vlastně v dospělosti. V podstatě setkání s mojí kolegyní mi to umožnilo stát se hercem. Já jsem spíš byl muzikant. To divadlo jsem bral jako bokovku a teď mě to živí – asi 30 let.

Která z pohádek se vám hraje nejlépe?

Nemám favorita, všechny mají svoje kouzlo.

Máte nějakou vysněnou roli, kterou byste si chtěl v budoucnu zahrát?

Ne.

Na čem jste byl naposledy v divadle?

Šmankote, kromě sebe... Na čem já jsem byl naposledy v divadle? Na divadle mojí kolegyně, která má amatérský soubor u nich ve vesnici, kde nastudovali Strašidlo cantervillské.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ

Ema Maria Šiváková a Kristýnka Marie Horvátová

Libily se vám pohádky?

E: Jo. K: Ano, strašně moc.

Která z těch tří nejvíc?

K: Ta první! E: Jo, ta první.

Jaká je vaše nejoblíbenější pohádka doma? E: Spongebob.

K: Rychle a zběsile!

Chtěli byste se stát herečkami? E: Jo. K: Ano... zpěvačkou a herečkou.

Jonáš a Matěj

Jak se vám líbily pohádky?

J: Docela dobrý jako. M: Hezký.

Která z pohádek se vám líbila nejvíc? M: Všechny!

Jaká je vaše nejoblíbenější pohádka doma? M: Mickey

Mouse. J: Já se na žádný pohádky nekoukám.

Chtěli byste se stát herci?

M: Já nevím. J: Youtuber.

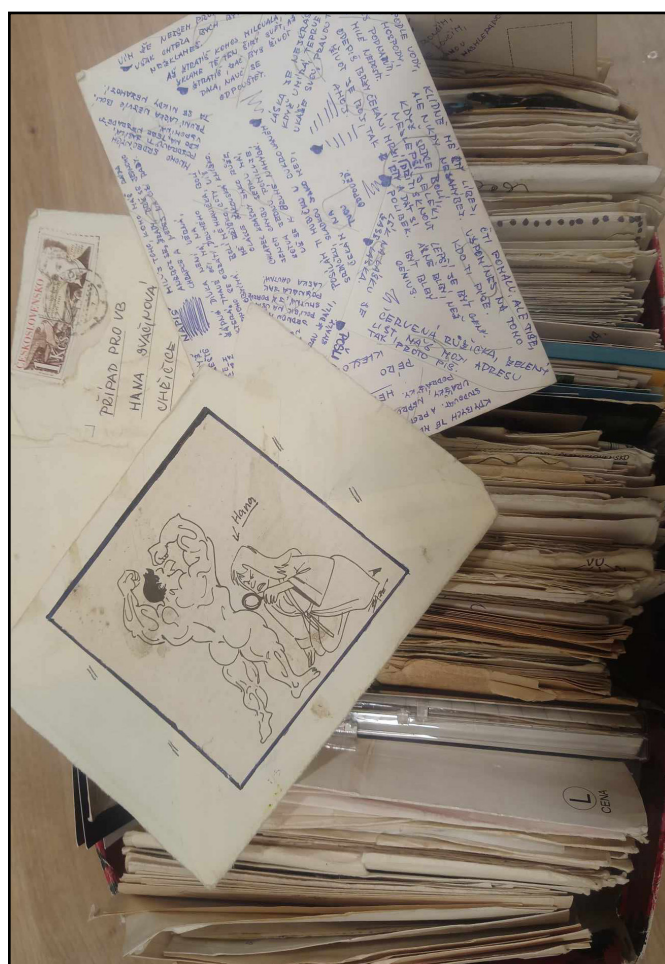
ZE STARÝCH ČASŮ DIVADELNÍCH KOJEČÁKŮ

SVAČINY DO PISY Z VOJNY

17. 10. 1940
Má lásko

S polibkem na ústech a vapenníčkou na tebe se trápím. Dálka co dělám je velká ale budem to muset vydržet. Ta blůzka co jsem jeli s tebou Hranic dopadla docela dobře. Bylo aborád málo peněz. Všechny jsem je utratil hned v Pondělí. Hani ani nevíš já jsem byl rád si jsem tě stihl v Hranicích. Když si představím že jsem byl tak bylisko тебе a se bych tě neviděl. Na psal jsem si přiběšbu na Sobotu a Neděli takže jestli mi ji podepíše velitel útvaru tak přijedu. Proto v Sobotu čekaj u autobusu v 18¹⁰ já jede ten prostějovák. Když bude pěkný počasí tak vyrazíme někde na odstav. Tady je to pořád stejny. Obden chodim do služby. No ale тебе se to už taky bráti. Zitra už pěkně do stoli. Takže se pěkně uči a v Sobotu čekaj. Ahoj fura Hani máš tě Miluji

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Upokojenkyně

Soubor: DS J. K. Tyl Brodek u Přerova

Autor: Kazimír Lupinec

Režie: Martin Šmída

Upokojenkyně Jana Červeného, potažmo Kazimíra Lupince, od roku svého zrodu ve VAD Kladno (2015) potěšily mnoho diváků z ochotnických i profesionálních jevišť napříč republikou. Režisér Martin Šmída ze souboru Tyl Brodek u Přerova si je vybral, protože ho svého času okouzlo kladenské provedení na Jiráskově Hronově a jeho verze už prošla před dvěma lety venkovskou přehlídkovou větví (tedy od Němčic nad Hanou po KDP Vysoké nad Jizerou). Černá komedie odehrávající se v domově pro seniory je skvěle napsaná, řeší poslední věci člověka s nadhledem a zároveň empatií. Bylo napsáno mnoho o jejích různých inscenačních verzích; u brodeckých dominuje téma neporozumění mezi nejstarší a střední generací a téma odcházení, střet různých druhů reality tolik nefunguje (živý TV moderátor, který se viditelně stává snovým panem Oldřichem, jde mimo styl předlohy, která pracuje s nedoslovností a náznaky).

Hra potřebuje, aby byla inscenována na hraně. Mimo jiné v herectví na hraně stylizace a civilismu, aby psychologie postav byla stavěná zevnitř a zároveň s vědomím komediálnosti, plus s přesností ve výstavbě dialogů a situací. Brodeckým se to daří ve scénách se starými dámami, Aneta Klvaňová jako Anna Vrbíčková a Ludmila Binderová jako paní Ptáčková jsou skvělé. Rozpadají se scény u Vrbíčků, zejména proto, že režisér se je pokouší rozpohybovat, tím

pádem představitelů Vlastimila a Jaroslava Jiří Procházka a Jiří Urban cítí potřebu psychologizovat a dialogy nefungují jak v odpovědích, tak v rytmu. (Škoda scény s Euklidovou větou nebo s čajem.)

Rozprava se souborem byla štěpná. Postřeh divačky Idy, že otrávené buchtíčky by neměly být modré, protože modrá je barva s neodolatelnou přitažlivostí pro pacienta Vaňka, nikoli pro sestru Marcelku. Na základě ředitelské scény se rozebíraly možnosti významového aranžmá. A na závěr režisér přiznal, že při předchozích debatách, ať už v Němčicích či ve Vysokém, směřovaly připomínky ke stejným sporným bodům. Přesto patří brodeckým díky za inscenaci, jež sice vyvolává lehké pochybnosti, ale také silné emoce.

Petra Richter Kohutová

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Ludmila Binderová, Tomáš Zbožínek, Aneta Klvaňová a pan Štěpán (neboli pan Vaněk)

(Poznámka redaktorky: Dopředu se omlouvám všem hercům tohoto rozhovoru, pravděpodobně jsem vám přehodila odpovědi u jmen.)

Hrajete v Kojetíně poprvé?

Všichni: Ano.

Jak se vám dneska hrálo?

Tomáš: Skvěle. Štěpán: Joo, za mě supr.

Ludmila: Supr, mně taky. Tomáš: Dobré publikum.

Aneta: Smáli se na správných místech.

Ludmila: Jo, bylo to dobré.

Míváte před představením trému?

Tomáš: Yes.

Štěpán: Určitě, určitě a musíme to něčím podpořit vždycky, aby to nebylo na sucho.

Aneta: Já mám furt sucho v krku a chce se mi furt čůrat, takže jo.

Ludmila: Když něco zapomenu, tak potom přijde tréma a to dneska trochu bylo.

Takže máte nějaký rituál na zahánění trémy?

Tomáš: Tak... kalíme. Štěpán: Panáka, no.

Aneta: Ne, co nejdřív začít představení. Tomáš: Ano.

Aneta: Jak už to začne, tak už nejsem nervózní.

Všichni ostatní: Jo, jo, jo.

Byl váš dětský sen hrát v divadle?

Tomáš: Absolutně ne. Aneta: Ne.

Ludmila: Asi tak od dvanácti. (Aneta: Fakt?)

Štěpán: Já jsem takhle vždycky viděl rodiče, takže mě to pak asi nějak chytlo.

Jak dlouho se věnujete divadlu?

Ludmila: Wow. Aneta: Tak počkej, teďka ty roky.

Tomáš: Deset už asi. Ludmila: Jo. Aneta: Asi jo.

Tomáš: Kolem deseti asi jo.

Aneta: Přes deset let. Ludmila: Já tak možná třináct?

Štěpán: No, my budeme tak nějak podobně zhruba.

Ludmila: Jsme začali v dramaťáku spolu.

Tomáš: No ale jsou tady i někteří, kteří se tomu věnují i dva-
cet nebo třicet let.

Štěpán: Máme tady starý dobrý kvality.

Kdo je váš divadelní vzor?

Tomáš: Štěpa.

Ludmila: Tak já myslím, že by se slušelo říct, že režisér. Ten nás hodně dobře vedl, to bych určitě řekla za sebe.

Aneta: Pro mě je největší vzor celé Slovácké divadlo.

Štěpa: U mě určitě můj otec – předseda, přednosta.

Jakou roli jste dneska hráli a co na ní máte nejraději?

Ludmila: Já jsem hrála Marii Ptáčkovou, osmdesátiletou paní důchodkyni, spoluupokojenkyni. Mám na ní ráda nejvíc to, že ona, když zapomene text, tak je to v pořádku, protože ona má Alzheimeru. Ona taky skoro nevidí a může si tam vlastně dělat co chce, může třeba usnout, i když s trémou je to těžké. Takže je to role, kde to člověk může nechat skoro plynout.

Štěpán: Já hraju pana Vaňka a na panu Vaňkovi mám rád, že je takový vděčný. Můžu to vždycky po*ělat, jak chci, ale stejně se to vždycky někomu líbí, takže je to vděčná role.

Tomáš: Já hraju Erika, vnuka, a líbí se mi, že tam vždycky přijdu, celou situaci tam p***** a v klidu zase odejdu.

Štěpán: Ano, to je moje nejoblíbenější část.

Aneta: Já hraju paní Vrbičkovou, maminku Vlastíka, devadesátiletou paní s Alzheimerem. A na tu roli jsem se strašně

těšila, protože jsem doteď hrála většinou naivní holčičky, princezny a podobně. A hrozně jsem se těšila, že vyjdu ze svého komfortu a ze standardní role. Takže na té roli se mi líbí všechno – jak je napsaná, že jsem si ji mohla zahrát a že jsem hrála svoji babičku, která byla mojí velkou inspirací.

Štěpán: Neměla jsi původně hrát sestřičku?

Aneta: Ano, měla jsem hrát Jarmilku. Asi jsem tahala za správné nitky. (smích)

Máte nějakou vysněnou roli, kterou byste si chtěli v budoucnu zahrát?

Aneta: Já jsem si vysnila Cecílii ze hry Jak je důležité mítí Filipa. A to jsem si splnila, takže já už nemám nic.

Štěpán: Mně v mém repertoáru asi bude dlouho chybět něco vážného.

Aneta: To nikdy hrát nebudeme, na to zapomeň!

Štěpán: Ale myslím nějakou roli, která není úplně ulítlá. Teď mám druhou větší roli, kterou zrovna zkoušíme, a zase nemám normální osobu. Ale je to zábava hrát ty blbce.

Tomáš: (kroutí hlavou a rukama) Já neznám odpověď.

Ludmila: Já asi něco, co by bylo blíž mému věku. Když jsem teď hrála osmaosmdesátiletou, tak bych si zahrála něco mladšího. Ale zatím nemám nic extra vysněného.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO PŘEDSTAVENÍ

Dana Sýkorová

Co říkáte na dnešní představení?

Líbilo se mi, herci byli perfektní... Krásně zahráné.

Která postava vás nejvíc pobavila?

Všechny. Všichni hráli skvěle, byli zábavní.

Máte radši film, nebo divadlo? Podle nálady.**Proč jste si vybrala právě dnešní představení? Přijdete ještě na nějaké?**

Já chci totiž chodit na všechny představení a přijdu opět.

To je správná odpověď.

Vladimír Borský

Co říkáte na dnešní představení?

Výborné. Zdá se mi, že už jsem ho někde viděl. Scénku, jak si nemohl vzpomenout na svůj kód předtím, než ho vezmou po hlavě, tak tu už jsem někde viděl. Nádherné představení.

Která postava vás nejvíc zaujala?

Obě herečky, které hrály hlavní role. Ztvárnily je fantasticky.

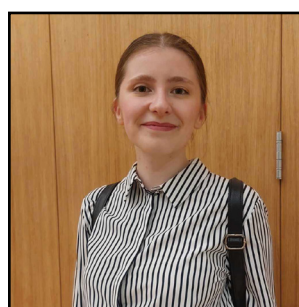
Máte radši film, nebo divadlo?

Poslední dobou spíš divadlo, já už se na filmy skoro nedívám.

Proč jste si vybral právě dnešní představení a přijdete ještě na nějaké?

Vybrala ho spíš manželka. Na ochotníky chodíme rádi, často chodíme do Kroměříže, kde je sál na Starém pivovaru. Tam teď chodíme poslední dobou každý měsíc, máme předplatné. A právě manželka našla i Kojetín, tak jsme si předplatili dvě představení. Přišli bychom i na víkendové, ale máme nějaké rodinné oslavy, tak nebudeme moct.

Jana Dostálíková

Co říkáš na dnešní představení?

Jo, docela se mi líbilo. Dala bych tomu takových 8/10.

Solidní.

Jo, takhle bych to popsala, solidní! (smích)

Která postava tě nejvíc pobavila? Vaněk.**Máš radši film, nebo diva-**

do? Divadlo. Protože je takové speciálnější, a protože mě ho baví hrát.

Proč sis vybrala právě dnešní představení a přijdeš ještě na nějaké?

Na představení ještě určitě přijdu, třeba zítra. Dneska jsem si to vybrala, protože mám relativně čas.

VÝCHOVNÝ OKYNKO STRÉCA MILANA

Stařekova misa

Ve šporheltě fajruje,
stařek každó chvíli,
ruky jak loňsky erteple, sobě zahřívá,
sóstruh vrčí, syn si s pracó pílí.
Lódničku si z dřeva vyrévá.
Kolečko si divné song šumí,
vnóčkovi se bulvy kmitajó.
„Divé, co náš fotr všecko umí,
jak mu třísky z pazór lítajó.“
„Dřevo čórls v státním lese,
kemu děláš z něho misečku?“

“Stařekovi: už se mu paprča třepe,
náčení je všecko na sračku.“
„Nauč mě to!“
„Divé se na teho kluka,
nač by to tvoja paprča uměla?!“
„Až se tobě drkotať bude ruka,
misečku ti synek udělá!“
Ve šporheltě fajruje,
stařek skrócené bečí,
paprče jak loňsky zemáky,
mu synek polóbá,
kolo mlčí, vnóče kolem jančí
- „Tato, proč se kolo nehébá?“

DÍVKA ČÍSLA 2

KOJECKÉ TULAČKY V DIVADLE

FB 7. 3. 2024: Dnes - Divadelní spolek J. K. Tyla Brodek u Přerova „UPO-KOJENKYNE“ dohrál a obdržel velký potlesk, opravdu nás pobavil. Herecké výkony herců se mi líbily a opravdu jsem jim to všechno věřila. Uvidíme co na to porota, která má vždy poslední slovo... V divadle bylo dnes víc diváků jak včera

a těšíme se na zítřejší vystoupení Studio SEN z Olomouce v 17 hodin Vichřice v domě č. 11. Denně vychází jako každý rok Divadelní Koječák, který píše co se v divadle děje, kdo vystupuje a různé novinky ze zákulisí... Na „Sokolce“ je příjemná atmosféra a pěkně se o své diváky kojetínská kultura stará, povídají si s lidmi a o občerstvení ani nehovořím... Sladké, slané, káva, čaj, nealko i alko, no prostě co kdo chce. Dnes například měli krásné čerstvé zákusky a šly fakt na dračku. Jsme rádi, že můžeme zajít za kulturou v místě.

Dana Sýkorová

REDAKCE DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Hana Korábová

Šéfredaktorka Divadelního Kojecáka, kterou můžete znát z drtivé většiny minulých ročníků pod označením Hadička Hášová. Na starosti má dodání obsahu tiskové grafičky Svači, vyprodukování vtipných doplňujících rubrik a posléze výplní pro tyto rubriky, pokud se nic vtipného nestane.

Dále se v průběhu přehlídky snaží nenápadně zachytit různé informace po Sokolovně, které potom sepiše do úvodního deníčku. Také by ráda porozuměla dnešnímu fungování sociálních sítí, aby se celá přehlídka přenášela online a redakce by do budoucna nemusela psát :-D (Což se nebude líbit strécovi Milanovi, až si to přečte.)

Hana Svačinová

Tisková grafička Divadelního Kojecáka, kterou znáte pod označením Svača. Při sazbě časopisu rovněž produkuje nahodilý vtipný obsah, takže je vlastně i redaktorkou.

Mimo to zastává také pozici ředitelky Městského kulturního střediska, ale není již ředitelkou festivalu Divadelní Kojetín, jelikož funkci postoupila Marušce Němečkové, která je zároveň vedoucí souboru Hanácká scéna. Už těch funkcí asi bylo moc a člověk se nemůže rozčtvrtit.

Milan Zahradník

Muzejní pracovník MěKS, harmonikář, držitel ceny Osobnost Moravy 2022 za zachovávání a šíření hanáckých tradic, velký hanácký vlastenec a zastánce kulturních hodnot, to je náš stréc Milan (nebo také Milin). Většinou nemá čas zabírat se Divadelním Kojecákem, ale

svojí osobností a vtipnými příhodami mimoděk produkuje hojný obsah pro náš časopis, takže se o něm můžete hodně dočíst. Redaktorem je ale také, jelikož nám občas přihodí nějakou básničku, abychom měli co publikovat a nebrečeli mu tady.

Jan Žmolík

Výtvarník a autor obrázků z titulních stránek Kojecáka. Pochází ze Šumperka. Byl studentem Střední odborné školy v Šumperku a v tomtéž městě také absolvoval Základní uměleckou školu ve třídě akademické malířky Anežky Kovalové. Poté vystudoval Pomocné vědy historické na

Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Své kresby tvoří tužkou, tuží a rýsovacím perem a jsou inspirované vlastními prožitky, architekturou, uměním, sny a mytologií. Honzovy ilustrace provázejí Divadelního Kojecáka od svého vzniku až do dnešních vydání.

Lenka Kusáková

Lenka, taky nazývaná Zlenice, Lenina, popřípadě Kuskus, je téměř divadelní odbornice. V tomto odvětví se pohybuje už od malička. Takže je dost možné, že ji na nějaké fotce (nejen) z divadelního představení zahlédnete. Pozornost sice udrží jen chvíli, ale zato na vás dokáže

vychrlit vtip, který do konce života nezapomenete (kvalita vtipu se bude odvíjet od kvality a množství spánku, které ten den Lenička načerpala).

Plusy: ukecená, chytrá, přátelská.

Mínusy: až moc ukecená, vychytralá, občas se rychle vybíjí.

Michaela Hošťálková

Odvážná mladá reportérka, která nikde nechybí a nic jí neunikne. Tvůrce přísloví „dlouhé vlasy, krátký rozum“ se asi nikdy s Míšou neseťkal. Její tempo je vražedné, a i když vám otázku bude muset čtyřikrát opakovat, protože se zakotkala, tak jí to rádi odpustíte, protože je na

všechny neustále neskutečně milá. Vtipy a sarkasmus mají k Míši sice dodací lhůtu 3 – 5 pracovních dnů, přesto se s vámi ráda zasměje a zlepší vám den.

Hana Hášová Korábová/Vladimír Fekar/Petra Richter Kohutová/Vladimír „Altán“ Mátl/Hana Svačinová/Milan Zahradník
/Katka Lýsková/Michaela Hošťálková/Lenka Kusáková/Lucie Krybusová/Jakub Otáhal/Kamil Zalabák...

Foto: Jana Večeřová, redakce Úvodní obrázky: Jan Žmolík Grafika/sazba: Svača

tisk: MěKS Kojetín, 2024, zdarma

MěKS Kojetín / Divadelní Kojecák

<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

